

A BEVÁNDORLÓ

MEGJELEN KEDDEN ÉS PÉNTEKEN.

Szerkeszti: SINGER MIHÁLY.

EGYES SZÁM ÁRA 3 CENT.

VI. évfolyam. 60. szám.

NEW YORK, N. Y., PASSAIC, N. J., PITTSBURG, Pa., CHICAGO, Ill., KEDD, 1909. JULIUS 27-én.

VI. Year. No. 60.

A BEVÁNDORLÓK ELHELYEZÉSE.

INGYENES TOVASZÁLLITÁST KÖVETELNEK SZÁMUKRA.

A gazdasági helyzetnek némi megjavulásával megint a bevándorlási kérdést tolták előtérbe. És megint a rég megszokott hangok jutnak el füleinkhez. Felzokognak azok, akik az idegenszármazástól féltik az országot és felzokognak azok, akik a bevándorlottsággal szemben alkalmas szigorú megszügyenítőnek mondják az Egyesült Államokra nézve.

Tulzása esnek mindkét oldalon. Tulzása esnek azok, akik kicsinyes gondolkodásukban attól tartanak, hogy nemcsak az amerikai munkásnak, de magának az országnak érdeke is megköveteli, hogy százával toloncolják el innen hét-ről-hétre az ideérkező munkást. S persze tolnak azok is, akik a bevándorlási kérdésben egyedül a bevándoroltnak álláspontját teszik magukévá. Mert utóvégre bármennyire szánalmas is a bevándoroltnak sorsa s bármennyire kétségbeesztő az a helyzet, akit Amerikában deportálásra ítélnék, a külföldi, az elindulási kikötőkben kellene gondoskodni arról, hogy olyan egyének ne indulhassanak utnak, akik az amerikai bevándorlási törvények értelmében akár erkölcsi, akár egészségi, akár anyagi tekintetben kifogás alá eshetnek. Mert utóvégre ez az ország, bármennyire rokonszenvezünk is a bevándorlottsággal, nem tekinthető egy nagy jótékonyági intézetnek. Egy országnak dolgát nem lehet kizárólagosan emberbaráti érzelmek által irányítani, a gazdasági kérdéseket nem lehet és nem szabad figyelmen kívül hagyni.

Ez az oka annak, hogy mi, akik a bevándorlás szigorítása és a bevándorlók zaklatása ellen a leghevesebben tiltakozunk mindig s még csak a közelmúltban menesztettünk a bevándorlók érdekében egy emlékiratot Washingtonba, nem csatlakozhatunk ahhoz a mozgalomhoz, amelyet a National Liberal Immigration League — a szabadelvű bevándorlás nemzeti szövetsége, — most kezdeményezett s amelyhez való csatlakozásra felhitt benünk.

Ez a szövetség a most kiadott körlevelében a bevándorlóknak az országban való megfelelő elhelyezéséről akar gondoskodni. Ez felette helyes. De ennek megvalósításában a bevándorlók ellenségeinek kezébe adja a legerősebb fegyvert. Azt mondja ugyanis, hogy a messze vidéken nagy a munkáshiány, de a bevándorló munkások a nagyvárosokban rekednek, mivel a továbbutazásra nincsen pénzük. A liga kéri tehát, hogy a bevándorlót az ország költségein szállítsanak tovább.

Ha igaz az, hogy a bevándorlót azért rekednek a nagyvárosokban, mivel nincsen pénzük a továbbutazásra, akkor mit tudunk tenni? Azt mondja Williams new yorki bevándorlási főbiztos és az ő, az ismeretes huszonöt dolláros vonatkozó rendeletét. Mert utóvégre azt mégsem lehet megkövetelni egy országtól, hogy más nemzetek fiait, akiknek még semmi hasznát nem vette, mindjárt ideérkezésük pillanatában gondozás alá vegye és költséges utazási vállalatokba boesátkozzék, csak hogy ezek a teljesen idegen emberek, akikről még azt sem lehet feltételezni, hogy állandóan ittmaradnak, mindjárt ahhoz a kenyérhez jussanak, amelyet a saját országukban nem bírtak megkeresni. Ilyen tulhajtott emberszeretettel gyakorolhat ugyan a magánember, de nem gyakorolhatja egy ország.

Hanem igaz a sinesen a ligának már csak azért sem, mert nem azért reked az a sok bevándorló a nagyvárosokban, mivel a

továbbutazásra nincsen pénze, hanem azért, mert azt hiszi, hogy a megélhetésre a központokban nagyobb és jobb alkalmak kínálkoznak.

Ami a bevándorlást Magyarországból illeti, ezen bevándorlottságot a liga értelmében nehéz volna „szétosztani“. A magyar ember a legtöbb esetben odakivándorol, ahol földieit telepedtek le s ahol ő bevett és átöröklött szokásai szerint élhet itt is.

Nem a bevándorlót szétosztásáról kellene gondoskodni, hanem arról, hogy ezek az idegenszármazású munkások lelketlen vállalkozók által ki ne zsákmányoltassanak. És meg kellene értetni az amerikai társadalommal azt, hogy igazságtalan és bünső dolgot követ el, ha valakit csupán azért lenéz, mert idegen földről származott ide. Ha a liga ilyen irányú mozgalmat fog kezdeményezni, lelkünk egész erejével támogatni fogjuk azt a mozgalmat. Tulzásokat azonban még akkor sem teszünk magunkévá, ha az emberszeretet látszatát hordják magukon.

Singer Mihály.

Beavatkozás.

Francziák és a magyarellenes összeesküvés.

Olvasóinkkal annak idején ismertettük a nagyszerű összeesküvést, amelynek szálai Zágrába vezettek. Ott most törvényt ülnek a magyar állameszme ellenségei felett.

A francia hirlapírók erre azután elvetették a súlykot. Átiratot intéztek a magyar újságírókhoz Budapestre s ezeket arra kérték fel, hogy az összeesküvés érdekében járjanak közbe.

A francia újságírók eme kérése nemcsak felháborító, de egyszerűen érthetetlen. A magyar újságírók azonban nem a felháborodás hangján válaszoltak francia kollégáiknak, hanem finoman megértették velük, hogy — neveltség és más ország legsajátabb bűlgyeibe való beavatkozás. Megírták ugyanis, hogy Horvátország igazságszolgáltatása teljesen független Magyarországtól s mitután Horvátország ezt a függetlenségét féltékenyen őrzi, a szóban forgó perbe Magyarország nem avatkozhat.

Reméljük, hogy a francziák megértik ezt a leztekét, amelyre rászolgáltak.

A bevándorlók sorsa.

Most már utonállók is kirabolják őket.

Egy egész sereg bevándorlónak, akik szombaton a vasuton a nyugati államokba indultak, most már alapos fogalmuk van az amerikai gyöngyvetéről.

Előbb a nagy tengeri ut, azután Ellis Islandon agyonanyargatták őket. Végre megnyílt számukra az aranyország kapuja. És a szerencsétlen emberek indultak a kemény, a sorvasztó munkába. A nyugati államokba indultak az Erie vasuton.

Két kocsit töltöttek meg az ujonnan érkezett emberanyaggal. Szombat reggel azután fűtött a mozdony, a vonat megindult s a szegény emberek mentek a bizonytalanságba.

Paterson közelében azután akadt egy kalandjuk, amelynek emléke nem fog egyhamar kiveszni belőlük.

Amint ugyanis a Paterson közelében levő alagúthoz értek, a bevándorlók egyik

kocsijában két idegen alak termett. Az egyik revolvert szegezett rájuk, míg a másik elszedte tőlük a pénzüket meg a kevés értéktárgyukat. A bevándorlók nem is ellenkeztek. Ellis Islandon is hasonló mütétet hajtottak rajtuk végre, ott is elő kellett szedniök mindenüket, hogy a felügyelőnek megmutassák, azt hitték tehát, hogy most is a bevándorlási hatóság inceskedik velük. Annál inkább hitték, mert az angol nyelvhez egyikük sem értett s így még csak nem is sejtették, hogy az amerikai „hands up!“ tulajdonképpen mit is jelent. Csak mikor a vakmerő rablók leugrottak a vonatról s magukkal vitték a legszánalmasabb emberek pénzeszközét és a náluk talált órákat és gyűrűket, csak akkor derengett előtűk, hogy kutya lehet a kertben.

Hangosan jajveszékelték, mire előkeült a kalauz, de ezekkel sem bírták bajukat megértetni. A kocsi vezető végre is a darabokra szakított vasuti jegyekből, melyek a kocsik padlóján heverték, sejtetni kezdte a valót. De akkor már üthették a rablók nyomát.

Ime, ez volt az első tapasztalata azoknak, akik a nativisták féltik az országot s akiket nagynehezen mégis beboesáttak az országba.

Orosz szenzáció.

Elbocsátott háztartónő lefejez muszka hercegisasszonyt.

Rémes dolgot kábeleztek vasárnap Szent-Pétervárról.

A fiatal Mestschersky Alexandra hercegisasszonyt atyjának a Smolensk kormányzóságban levő birtokán lefejezték.

A rémes dolgot egy asszony követte el. A herceg házvezetőnője, akit a szolgálatból elbocsátottak, vak dühében egy élesre kifest baltával lefejezte az alig tizennégy éves hercegisasszonyt.

A Mestschersky Oroszországnak egyik legrégibb nemesi családját képezik és őseik előkelő szerepet vittek az orosz történelemben.

A rémes tett felett általános a felháborodás.

Emelkedő bevándorlás.

A bevándorlók ragaszkodnak New York államhoz.

A washingtoni bevándorlási ügyosztály most adta ki jelentését a legutóbbi kilenc hónap bevándorlási eredményéről. A jelentés szerint még mindig Dél-Olaszország az a hely, amely a legtöbb bevándorlót szolgáltatja az Egyesült Államoknak. Azután Ausztria-Magyarország, majd Oroszország és Németország következnek.

Az említett időszak alatt 558.000 bevándorló érkezett az Egyesült Államokba, akik közül 161.000-en New York államban maradtak. Pennsylvániába 88.000, Illinoisba 43.000, Massachusetts-be 39.000, New Jersey-be 31.000, Ohio-ba 23.000, Texas-ba 14.000, Michiganbe 16.000, Californiába 14.000, Connecticutbe 15.000, Washingtonba 9.000, Wisconsinba 8.000 és Missouriba 7.000-en mentek.

A héten ismét sok bevándorolni készülő embert tartottak fel a szigeten, akiknek nagy részét deportálni fogják.

ROMÁN GAZSÁG.

SZINAJÁBAN MEGGYALÁZZAK A MAGYAR ZASZLÓT.

Megint történt valami, amint ezt hazulról írják, amiért odahaza zokogó vezérekkel fognak irni. Történt valami, ami már gyakran megtörtént s ami megismétlődni fog mindaddig, amíg Magyarországnak nem lesz saját külképviselete, amely a magyar nemzetet megejtett minden sérelemért elégtételt követel, s amíg nem lesz magyar hadsereg, mely az ily követelésnek teljesítését esetleg szuronyal meg ágyúval keresztülvinné.

Megtörtént az, hogy a Magyarországgal szomszédos Romániában meggyalázták, darabokra szakították a magyar zászlót. Történt pedig abból az alkalomból, hogy Szent István koronájának várománysa baráti látogatásra benézett a román király portájába.

Az alkalom, amelyből a sértés megesett, súlyosítja magát a sértést. Mert a magyar zászló meggyalázásával vagy magát a lendő magyar királyt akarták egyuttal meggyalázni, vagy pedig — és ez nem valószínű, — Magyarországnak kedves román szomszédai kedveskedni akartak a lendő — osztrák eszászárnak azzal, hogy a háromszínű lobogót nem türték meg Szinaja házában, hogy letépték és darabokra szakították.

Hogy ez utóbbi feltevés nemesek nem lehetetlen, sőt nagyon is valószínű, igazolja az, hogy Ferenc Ferdinánd, aki belátható időben fején fogja hordani Szent István fényes koronáját, román földön fogadta azon románajku magyar állampolgárokat, akik már nem is titokban, hanem megdöbbszött nyíltsággal dolgoznak a magyar állameszme ellen. Fogadta ezeket a botozni való izgatokat. Fogadta és meghallgatta azokat a szitkokat, amelyeket Magyarországgal szembe fordítottak.

Szerintünk Ferenc Ferdinánd ezzel még nagyobb sérelmet ejtett Magyarországon, mint amekkorát a román fanatikuskok ejtettek. S ezt a sérelmet öreghíti az a körülmény, hogy a román küldöttség vezetője ugyanaz a Popovic volt, akinek „Nagy Ausztriai Egyesült Államok“ című munkája Magyarországnak eltörlését helyezi kilátásba.

Ferenc Ferdinánd, a magyar korona várománysa, aki egyszer hivatva lesz a magyar érdekeket képviselni és belső és külső ellenségek ellen megvédelmezni, Ferenc Ferdinánd fogadta ezeket az államveszélyes alakokat. Tárgyalt velük. Kezet szorított velük. Természetes, hogy erre feljuggont Magyarországot minden ellensége. Természetes, hogy Magyarország ellenségei most Ferenc Ferdinándban látják a jövőnek azt az emberét, aki, bár magyar király akar lenni, megvalósítani fogja az ő, Magyarország ellenségeinek álmait.

A kormányhoz közelálló Magyar Hirlap erre vonatkozólag a legutóbb beérkezett számában ezeket írja:

„Az a mesterségesen szőtt homály, amely a trónörökös személyét övezi, a legkülönbözőbb és a legörültebb rögeszmék elhelyezésére szolgál egyszersmind. Anemzetiségi politikusok a saját bölcsességüket

kiváltságos előszeretettel szokták a magyar trónörökösének imputálni és így kapott lábra az a kerge fantasztikum, hogy ha majd Ferenc Ferdinánd veszi át az országlást, akkor gyöngyölete lesz itt mindenkinek, aki abból akar élni, hogy a magyart okkal-ok nélkül beesmerli, pimaszul gyalázza. Hogy obskurus oláh laposkák miket irnak a trónörököséről, azt el sem lehet képzelni. Nagyromán álmok központjába illesztik be őt és kalandorok csevegnek úgy róla, mintha a trónörökös alig várná, hogy oláh barátaival kihatassa Magyarországot testéből a Nagy-Romániához még hiányzó területekért.“

Igaz, hogy az idézett lap hozzáfűzi: „A trónörökösnek persze kisebb gondja is nagyobb annál, hogysem leereszkedve a magyar trón örökösének impozáns méltóságából holmi ezüfolatokba boesátkozzék.“

Nem. A magyar trónörökös nem ezüfolat. Ellenkezőleg, bizonyított. Azt bizonyította, hogy az oláhoknak igazuk van, mikor Ferenc Ferdinándban szövetségest remélnék találni. Bizonyította azt azzal, hogy fogadta, hogy meghallgatta Szinajában a magyar nemzet ellenségeit.

S mi azt valljuk, bármiképp magyaragassák is odahaza az esetet, a magyar nemzetet nem azok sértették meg legbrutálisabban, akik letépték a magyar zászlót. A magyar trónörökös ütötte pofon a magyar nemzetet, amikor ennek a nemzetnek nyílt és durva ellenségeit fogadta.

S most már hadd lássuk, mily elégtételt fog a nemzeti kormány keresni és kapni.

Feltűnő apadás.

Ötszázhatvanhárom érkeztek ide Magyarországból.

Az utolsó hetekben a magyarországi bevándorlás feltűnően lepadt. A lefolyt héten is midősze ötszázhatvanhárom érkeztek a new yorki kikötőbe, köztük 105 magyar, 194 tót, 104 sváb, 128 horvát és 32 román.

A bevándorlók közül New York államban maradt 8 magyar, 24 tót, 7 sváb, 10 horvát. Pennsylvániába ment 8 magyar, 36 tót, 14 sváb, 2 horvát. Ohio államba utazott 17 magyar, 6 tót, 19 sváb, 4 horvát és 7 román. New Jersey államba ment 5 magyar, 28 tót, 8 sváb, 25 horvát, 4 román. Connecticut államba utazott 3 magyar, 11 tót, 21 sváb, 6 horvát. West Virginiába ment 10 magyar, 17 tót, 10 horvát és 4 román. Missouriba utazott 5 magyar, 16 tót, 21 sváb, 11 horvát. Michiganbe ment 16 magyar, 13 tót, egy sváb, 21 horvát és 7 román. Illinois államba utazott 9 magyar, 24 tót, 2 sváb, 19 horvát és 2 román. Indianába ment 18 magyar, 7 tót, 11 sváb, 5 horvát és 8 román. Wisconsinba utazott 6 magyar, 12 tót, 15 sváb, 11 horvát. Californiába 3, Coloradoba egy horvát utazott.

Pásztor Béla

EZ IDŐ SZERINT JOHNSTOWNBAN ÉS VIDÉKÉN TARTÓZKODIK A BEVÁNDORLÓ KÉPVISELETÉBEN. ELŐFIZETÉSI ÉS HIRDETÉSI DIJAKAT FELVEHET ÉS NEVÜNKBEN NYUGTAZHAT. AJÁNLJUK ÖT OTTANI HONFITÁRSAINK SZIVES JÓINDULATÁBA.

NÉMETH JÁNOS

V. CSASZÁRI ÉS KIRALYI KONZULI ÜGYVIVŐ, A LEGREGÉBB ÉS LEGMEGBIZHATÓBB PÉNZKÜLDŐ ÉS HAJÓJEGY-ELARUSÍTÓ BANKAR AMERIKÁBAN, A HONFITÁRSÁK MINDEN NEVEN NEVEZENDŐ ÜGYEIBEN LEKILISMERETESN JAR EL ÉS EZÉRT MINDENKI TELJES BIZALOMMAL CSAK HOZZA FORDULJON. ARJEGYZÉKEKÉRT, BORTÉKEKÉRT, ÉRT, VALAMINT MINDEN FELVILÁGOSÍTÁSÉRT IRJON E CZIMEN:

JOHN NEMETH, BANKER, 457 Washington St., New York, N. Y.

Közönség köréből.

Nyílt levél Kovács Mihály urnak, a Verhovay Betegsegélyző Egylet 121-ik fiókjának elnökének.

A Magyar Napilap a 164-ik számában Kovács Mihály urtól, a Verhovay Betegsegélyző Egylet 121-ik, buffaloi fiókjának volt delegátusától eredő levelet közöl, a mely levél ellenünk, azon fiókok ellen íródott, amelyek nem ismerik el a Magyar Hirmondó-t hivatalos lapnak. Mikor ezt a levelet elolvastam, nagyon elcsodálkoztam. Mert a konvenczió Kovács Mihály ur is megpróbálkozott a testvéri szeretettel beszélni, amelyről azonban most megfellebbeztem és a szeretet helyett a Verhovay-Egylet fiókjainak körülbelül háromnegyedrészt pecsovicsoknak nevezi.

En, aki a Hirmondó-nak hivatalos lappá való választása ellen voltam, — a fiókok most is ellene van, — sérteve érzem magam a pecsovics elnevezés által és nem hagyhatom szó nélkül. Rámutatni akarok arra, hogy kiket lehet az egylet pecsovicsának nevezni.

Nem akarok a hivatalos lapnak jogtalan megválasztásával foglalkozni, csak azzal, hogy kik érdemlik meg a pecsovics nevet. Amint tudjuk, a fiókok a lefolyt két éven át hűségeen küldötték a főpénztárhoz az ezt megillető pénzeket. S a volt főpénztár tagjai, akik az egyletnek korlátlan uralkodói voltak, a főpénztári pénzekkel szabadon rendelkeztek. Kifizettek a két év alatt a Magyar Hirmondó-nak 5547 dollár 41 centet. Ez óriási összeg és az egyletnek egyetlen tagja sem tudja, hogy mire lett az kifizetve. Azt tudjuk, hogy Felső Imre ur a főgyűlésen kijelentette, hogy ezért a pénzért portékát adott. Azt azonban nem mondta meg és azt nem is tudjuk, hogy mit és mennyit szállított. Vagy talán nem is kell azt nekünk tudni?

Egy másik óriási összeg az a 6492 dollár 70 cent, amely a két év alatt a főpénztárnak lett kifizetve. Ez összeg is oly nagy, hogy abból rendszeren fizetett tisztviselőket bírtunk volna fogadni, akik által...

Lelekészek és egyleti titkárok ne feledjék, hogy KÉTSZAZ HIMZETT MAGYAR ZÁSLÓ hirdeti, hogy az egyedüli megbízható magyar zászló- és jelvény-készítő PERÉNYI BÉLA 335 East 14th street, New York. Irjon árjegyzékért, költségvetésért.

az egyetlen, aki soha se üzött belőle tréfát. Bardot szeliden bólogatott fejével, aztán megjegyezte: — Micsoda mese! — Nem mese, — erősködött a sirásó. — Láttam, amikor betért a pályaudvarra. Aztán meg, tudod, kissé gyanús volt a feleség képe. Ugy ideig ott settenkedett a szék körül, aztán az utolsó pillanatban, amikor már füttyentett a vonat, akkor szállt fel a kocsiába... Bardot közömbös képet vágott. — Süket vagy? — kérdezte a sirásó. — Nem! — Hát miért nem beszélsz? — Mit beszéljek. Tudom, csak mese! Micsoda mese! És behuzva fejét a két vállá közé, füttyörszve, zsebre vágott kézzel állt ott a sirásó előtt. Ugy látszik, nagyon rosszízűnek találhatta a tréfát, mert máskülönben bizonyára jóízűt kacagott volna rajta. — Hallgass ide, Bardot! De Bardotnak ezse ágában sem volt odahallgatni. Ellenkezőleg! Mintha csak erre a felszólításra várt volna: most hát fordított és elindult, mialatt még egyszer szeliden ismételte: — Micsoda mese! Mire a sirásó betért a fűszereshez és ottfelelte nála a pulton a Celeste szökésének hírért. A legelső kofa, aki betért a boltba, ott találta a szép, friss pletykát, esábiton volt kiterítve a bolt többi portékája között; persze felszedte és menten széttérezte a piacozón. De a szóbeszéd nem fért a piacozón, hanem betért a házakba is, egyikből ki, a másikba be, mint valami mohó kis veréb, amely a háztetőnek zsindele alá bekukkant esőrével. Bardot felesége megszökött. Csakhamar az egész városka megtudta. Hogy a részleteket is kifürkészték, sokan odasompolgáltak a Bardot portájára környékére, de bizony nagyon fura dolgok láthatnak: Bardot kapát vetett a vállára és kiment a szőlőjébe. Ott egész nap kapát, furt, faragott és amikor este keelve hazatért, nagyon vidám volt, füttyörszött, sőt olyan vig volt, mintha...

landóan az egylet irodájában dolgoztak volna. Ezen nagy összegeken kívül talán még egy esomé kisebb összeget, a melyek törvényeink ellenére lettek kifizetve, s amelyeknek visszafizetését a főgyűlés bátran követelhetne volna.

De mindezen kifizetéseken felül a főpénztárnok elkövette még azt a merész dolgot is, hogy majdnem az összes főpénztári pénzeket a saját magán-nevén kezelte mindaddig, amíg ezt a főgyűlésen ugyanaz a Perényi Béla ki nem derítette, akit most üldöznek és jogos kijelentéseiről az egylet gyilkosának neveznek.

Ezek közt találjuk Kovács Mihály urat is, aki pecsovicsoknak nevezi azokat a fiókokat, amelyek érdekeik védelmében az igazságot követelik. Ő szítja legjobban a „Magyar Napilap”-ban Perényi Bélát, aki habár előbb is megtehette volna, mégis a végső pillanatban rámutatott arra, hogy az egylet pénze veszélyben van. Ha Perényi ezt meg nem teszi, még a főgyűlésen sem tudtuk volna meg, hogy miképp kezelik a pénzünket. Ha már Kovács Mihály szítja Perényi Bélát, miért nem szítja vele együtt a volt főpénztárnak minden egyes tagját? Mert csak a volt főpénztárnak közzöhetjük mindama zavarokat, amelyek a fiókokban előfordultak. És ha egyletünk most akár erkölcsileg, akár anyagilag, akár tagokban veszteséget szenved, az nem a fiókoknak, hanem a volt főpénztárnak hibájából ered. Mert a főpénztár tagjai csak a sok utiköltséget és a sok napidíjat számították fel az egyletnek, ellenben a főpénztárra gondot fordítani elfelejtettek. Miattuk odaveszhetett volna az egyletnek minden pénze.

Ezeket azért írom ide, hogy Kovács Mihály tudja, amennyiben még nem tudná, hogy kik ingatták meg alapjában a Verhovay-Egyletet, hogy kik juttatták erkölcsi tekintélyét a tönk szélére: a fiókok-e, avagy a volt főpénztár?

Habár a pénzeinknek rendetlen kezelése a pittsburgi főgyűlésen nyilvánvalóvá lett, a delegátusok nagy része mégis bizalmat szavazott a főpénztárnak és tagjaiból négyet meghagyott, illetve újból megválasztott. Tették ezt abban a reményben, hogy a jövőben kettős erővel igyekeznek majd kiköszörölni a csorbát, amelyet a lefolyt két év alatt ejtett az egyletünkön a volt főpénztár.

Ugy látszik azonban, esalódtunk. Mert a jelenlegi főpénztár három napon át gyűlésezett ugyan Johnstownban, de azt, amivel a fiókokat tényleg meg lehetett volna nyugtatni, azt eddig az ugynevezett hivatalos lapjukban nyilvánosságra nem hozták.

vagy tíz esztendővel megfiatalodott volna. Berugta a portája kapuját, belépett a szobájába, és ami elsőnek a szemébe ötlött: egy irás volt, amely ott feküdt az asztalon. A sirásó szavai: „a feleséged megszökött egy cadasse legénynyel” még mindig ott tánczolt a homloká előtt... Bardot hátraszegte fejét, körülnézett és látta, hogy a szobában minden a legnagyobb rendben van. Még az ágya is meg volt vetve, a eszámája pedig — a vasárnapi — ki volt fényesítve. Már pedig, amikor egy asszony megszököik hazulról, úgy kell, hogy minden fel legyen dülva. Nem igaz?... Itt pedig rend volt. Tehát az asszony nem szökött meg igazán. Tehát viszont felesleges volt elolvastnia, hogy távozása előtt mit írt arra a papírszeletre, amely ott hevert az asztalon... Anélkül, hogy valami nagyon tudta volna, vajjon hová viszi a lába, most felment a padlásra és szívének érzése oly kuszkák voltak, hogy Bardot egészen önkénytelenül egy kötélt után nyult. Megjegyzendő, hogy ezalatt folyton füttyörszött. Aztán kötelestől lejtött a padlásról; az almáriomból elővett két lepedőt, az ágyból kiszedte a vánkost, a takarót, felszedett egy kis vaskályhát, néhány fazekat, csuprot, a nyársat, felszedte a puskáját; ezt a sok holmit kordéra rakta, a kordé elé befogta szamarát, becsukta háza ajtaját, de nem kulesra, hanem csak úgy, aztán nógatta a esacsit, hogy hűe-hó, hűe-hó, és esacsistól, mindenestől csakhamar eltűnt a háza tájékaról. Még aznap éjjel kiköltözött a szőlőjébe és egy kis sár vityillóba vette be magát. Attól fogva ott lakott. — No, né — mondogatták róla az emberek — Bardot kiinn lakik a szőlőjében. Ugy látszik, bánatában felesapott remények... Attól kezdve nem jött be többé a városkába. Bár tudták róla, hol van, miért költözött ki oda, az emberek még se hagyták békén, hanem már egy hét mulatán küldték ki hozzá a polgármestert, puhatolják ki, m j van Bardotval. — Hé, Bardot! — kiáltott be hozzá a...

Megírták, hogy minden rendben van. Hogy miképp van rendben minden, azt nem tudjuk, A főpénztár nem adott ki olyan nyilatkozatot, amelyből megtudhattuk volna, hogy az egylet pénze hol kezeltek és hogy mennyit kamaoz az egylet javára. Azt sem írták meg, hogy a kezesség alatt álló tisztviselőkről kik adták a biztosítékot.

Kovács Mihály ur beszél az ő levelében a hivatalos lapválasztásról is és azt kérdezi tőlünk, vajjon tudjuk-e, hogy a Szabadság, Népszava meg a Bevándorló milyen ajánlatokat tettek. Nos, hát igenis tudjuk, a nevezett három lap együtvéve nem kért annyit, amennyit az egyleti kaulozokért a Magyar Hirmondó-nak fizetünk. Már pedig az az ember még meg sem született, aki velem el tudná hitetni azt, hogy a Verhovay-Egylet titkárainak járó Magyar Hirmondó az egylet érdekében tudna annyit tenni, mint a nevezett három lapnak bármelyike.

Nos, hát Kovács Mihály uram, kik az árulók? Azok a fiókok-e, amelyek hűségeen küldözgették a pénzeket a főpénztárba? Azok a fiókok-e, amelyek a lapválasztásnál az egyletnek nyolcszáz dollárt akartak megmenteni? Vagy azok az árulók, akik még mindig nem nyugtatták meg a fiókokat azíránt, hogy a jövőben nem fognak megenni oly törvénytelenségek, amelyek folytán egyletünk elvesztette a tekintélyét?

Mielőtt e levelemet lezárnám, csak azt akarom még megkérdezni attól a Kovács Mihály urtól, aki meggondolatlanságában megsértett bennünket, vajjon felruházuk-e a jövőben is a főpénztáriséket korlátlan hatalommal? Vajjon eltűrik-e a jövőben is azt, hogy egy tagtársunkat azért zárjanak ki az egyletből, mivel az igazságot szállott síkra? Vajjon eltűrik-e azt, hogy a főpénztáros mindennemű biztosíték nélkül kezelje a vagyonunkat? Vajjon megengedhetjük-e azt, hogy a biztosító osztályt illető pénzeket ezután is magánnevén kezelje valaki és ebből magánhasznon huzzon ez a valaki? Vajjon megengedjük-e azt, hogy Bolla Gábor ne fizesse meg a maga nevén kezelt pénzek után a kamatokat? Mert ha mindezeket megengedjük és a főpénztárat meghagyjuk továbbra is korlátlan hatalmában, akkor csak a jó Isten a megmondhatója annak, hogy mi lesz az egyletünkkel. Mert én bátran kimondom, hogy egyletünk összes vezetői kongonának az ürességtől, ha a fiókok csak úgy kezeltek volna a pénzeket, ahogy ezt a főpénztár tette.

Tisztelettel Puskás Sándor, a new brunswicki fiók volt delegátusa.

WILLIAM S. SUSSMAN INGATLAN-ELADÁS ES BIZTOSÍTÁS. KÖLCSÖNÖK INGATLANOKRA. Telefon: 5522 Broad. 42-44 BROAD STREET, 38-40 NEW STREET NEW YORK.

Ha meg akar gyógyulni. HASZNALJA A Mersits-féle INJECTIN és a Mersits-féle SANCTIN-CSEPPEK-et. Ezen szerek biztosan és gyorsan gyógyítanak fájdalmas folyást, kínzó gyuladást; akár friss a baj, akár régi keletű, hatásuk gyors és biztos. — Az INJECTIN mint befecskendőszert szer lesz használva, a SANCTIN-cseppek mint vérisztító, a baj gyorsabb gyógyulását biztosítja. Egy üveg INJECTIN ára 80 cent. Postán 1 dollár. Hozzávaló finom fekete gumifecskendő 35 cent. Postán 40 cent. A SANCTIN-cseppek üvege 50 cent. Postán 60 cent. — NE HANYAGOLJA EL BAJÁT, hanem küldjön az alanti címre 2 dollárt papírpénzben, vagy money order-t és mi elküldünk önnek 1 üveg INJECTIN-t, 1 üveg SANCTIN-cseppeket és egy legfinomabb fecskendőt, úgy hogy ott már nem fizet rá semmit se többet. A csomagban semmi félrás a címén kívül nem lesz. Teljes titoktartást biztosítunk. Ezen kitűnő szerek egyetűli a Clevelandi Vörös Kereszt Első Magyar Gyógyszertárban (Red Cross Pharmacy) kaphatók és ha postán rendel, címezze a levelet egyszerűen magyarul így: „VÖRÖS KERESZT” magyar gyógyszerár, 8901 Buckeye Road és 89-ik utca, Cleveland, O. Irjen még ma a most megjelent „HASZNOS TANACSAÓÓ” című könyvért. INGYEN KÜLDJÜK MEG.

ROSETT M. Bankházai 30 év óta fennállanak FŐÜZLET: 197 STANTON STREET - NEW YORK FIOKÜZLETEK: 477 STATE STREET, PERTH AMBOY, N. J. 145 MONTGOMERY STREET, JERSEY CITY, N. J. 22 N. MAIN STREET, WILKESBARRE, Pa. 141 FEDERAL STREET, YOUNGSTOWN, O.

Előfizetőink. Nyilvános nyugtázás hetenkint. Kellemeletlenség elkerülése céljából minden héten e helyütt nyugtázzuk a „BEVÁNDORLÓ”-ra való előfizetéseket. Aki az egyik héten akár ügynöknek, akár posta útján fizetett s a fizetést követő számban a megtörtént fizetésről nem találja e rovatban a nyugtát, a saját és a lap érdekében cselekszik, ha a mulasztásról bennünket haladéktalanul értesít. Egész évre fizetett New Yorkban Farkas Vilmos; Johnstownban tiszt. Kovács Béla; Cantonban Billi Sándor, Glázer J., Hirsch József, Ugi Pál, Kopp Pál, Willi Lajos; Akronban Kozelman Miksa; Clevelandban Danezinger János; Lorainban Bíró Gyula, Holler Sándor, Kulesár Ferenc; Elyrián Kalapos J.; Westmorelandban Papp Elek, Soós Ferenc; Dunmoreban Nagy Ignác; Dixon Cityben Németh János, Németh István, Baricska István; Scrantonban Lutvinsky Albert, Patko Gábor, Maszatics Antal; Berwickben Szabó Károly, Szász Károly, Somogyi Dénes, Kalmár Márton; McAdoon Geese János, Jelenics József, Szántó Mihály, Sziráky István, Nagy István, Kuntz György; West Hazletonban Fehér József, Bardás István; Hazletonban Képes István; Kuplemontban Balog Kálmán; Keiseren Varga Imre; Mount Carmelen Horváth Péter; Barbortban Ekeesi Sándor; Magyarországon Siklótoron Mészáros Lajos; Tényőn Mandovits József. — Johnstownban fizetett még egész évre Teleki J., Palusák János, Juhász Mihály, Mitrik Lajos, Gasparics János; Barnesborban főt. Kovaliczky Victor; Perth Amboyban Kemény Lajos; Harrisburgban Gubics István, Cszejti Illés, Gazdag György, Body Lajos; Pittsburgban Kocsis Lizi; Nilesen Barati Lajos. Félévre fizetett New Yorkban Rákóczi-Hall; Brooklynban Bodnár István; Cantonban Novák Károly; Massillonban Major József; Clevelandban Králik János; Lorainban Kiss Imre; Dunmoreban Németh Pongrácz; Scrantonban Rev. Komarovszki J., Srinko József; Flemingtonban Boné Zsigmond; Sagamoreban Ágós György; Maconban Fischer Árpád, Patay Ferenc; Kuplemontban Azary Pál, Tamás József; Keiseren Fülöp György; Audenrieden Körösi Pál; Bedfordon Száder János, Varga István, Bán István; Magyarországon Mezőkövesden Molnár József, Harangi Sándor, Weiss Hermán, Gulyás András, Barcsi Mátyás; Csóthon Maszi József; Mount Carmelen Győri Sándor, Jakab Mihály. — Félévre fizetett még New Yorkban Hegedűs Dezső; Johnstownban Geise Ede, Béler R. János; Harrisburgban Tóth István; Steeltonban Weissmantl József, Szabó Imre, Szücs István; Alphon Rozsák István; Nilesen Tóth György; Youngstownban Wass István. Negyedévre fizetett Kuplemontban Mózses József, Kotrics András; Mount Carmelen Bálint és Prieszt.

Értesítés. T. vevőim szives tudomására hozom, miszerint néhány hétre üzletileg Európába utazom; egyidejűleg kérem, hogy rendelvényeiket távollétemben ENGEL HELLER CO. céghez, 29-31 First Ave., N. Y., küldjék, ahonnan azok éppen oly pontosan lesznek elintézve, mintha az személyes felügyelem alatt történnék. Tisztelettel Mayer József.

Ohio államban! Fehér Jenő odautazik az érdekünkben. Fehér Jenő ur, aki eddig Connecticut államban képviselte a „Bevándorló”-t, Clevelandba utazott, hogy CLEVELAND városában és OHIO ÁLLAMBAN képviselje lapunkat. Fehér ur előfizetési és hirdetési díjak felvételére és nyugtázására fel van jogosítva. Ohio állambeli olvasóink és a magyarság pártfogásába ajánljuk Fehér urat. „A Bevándorló” kiadóhivatala.

